

dagsret og et Stykke mindre end sædvanlig til Aften. Karen Marie Sørensen forklarer Side 92, at hun fik en Portion Havregrød om Morgenen, en Portion af første Ret af Middagsmaden og to Stykker Fedtebrød om Aftenen. Det synes jeg, vi kunne være paa det rene med, ikke er en Kost, som Pigebørn i den Alder kunne leve af. Det har været Forstanderindens Opgave at gøre Rationerne lige store. Hvad enten Pigebarnet var 5 Aar eller 16 Aar, skulde Rationerne være lige store til hver. Det synes mig, at enhver paa Forhaand kan forstaa, at det ikke kan lade sig gøre, og at det vil medføre, at de store Piger komme til at sulte.

Men lad det være, at Kosten har været utilstrækkelig til daglig. Fru Bransholm har maaske ment, at rent pædagogisk set var det ikke værd at fylde Børnene for meget. Men naar den højtaerede Justitsminister vil hævde, at det ikke er bevist, at Sult er anvendt som Straf, maa jeg tillade mig at hævde, at naar Børnene ikke til daglig have faaet, hvad de kunde spise, og der saa 14 Dage i Træk — det er der Eksempler paa — er blevet unddraget en meget væsentlig Del af den i Forvejen knappe Kost, kan ingen nægte, at Sult er bleven anvendt som Straf. Dette strider absolut mod § 32 i den vedkommende Børnelov, der siger: „Dog maa Sultestraf ikke anvendes“. Jeg mener, det var den Slags Ting, det ærede Medlem for Kellestrup skulde have undersøgt; han skulde af de Forhør, som have været forelagte, have set, om der virkelig var noget at klage over, men det har det ærede Medlem ikke gjort. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ved den Maade, han som Ordfører har taget denne Sag paa, har været saa overfladisk og saa letsindig i sin Behandling, at han ikke har noget at lade nogen anden her i Tinget høre i det Kapitel.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har bedt om Ordet for tredje Gang. Med Tingets Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Sabroe: Det ærede Medlem for Kellestrup (Jensen-Knudstrup) vilde ikke beskæftige sig med mig og ikke diskutere med mig. Jeg maa nødvendigvis, naar jeg skal diskutere i denne Sag med Regeringspartiet, henvende mig til ham, men jeg gør det nødtigt. Jeg skal straks ved min Indledning godtgøre, hvor ubeføjet og

hvor mærkværdig letsindigt det ærede Medlem gaar til Værks i Omtalen af min Argumentation og mine Taler herinde. Det ærede Medlem havde for Tilfældet faaet anskaffet sig et Telegram oppe fra Handbjerg, fra Stationsforstander Petersen, som jeg blandt andet har refereret til. Nu beder jeg ærede Medlemmer tage Forhørsakterne for sig, og saa ville de se, at vedkommende Stationsforstander Petersen er en Mand, lige frisk fra Fad, om jeg saa maa sige. Han siger udtrykkeligt, at han kan ikke lide al den megen Religion oppe paa „Hebron“. Saa skulde jeg om ham have sagt, at han var Indremissionsmand. Det er en ganske ubeføjet Sigtelse, at jeg har erklæret denne Mand for at være Fru Bransholms religiøse Meningsfælle. Nej, det staar der ikke. Med nogen god Vilje kan man ved at sammenblande 2 Sætninger faa det ud. Men jeg skal gøre opmærksom paa, hvad jeg har sagt i den Forbindelse.

Ærede Medlemmer ville erindre, at da jeg kom ind paa de Vidnesbyrd, der vare afgivne af Mænd og Kvinder, der bo i Handbjerg og i Struer, sagde jeg: „Og naar jeg nu kommer til Handbjerg, viser det sig, at her er Forholdet det samme: alle de Personer, der afhøres fra Handbjerg, erklære, at Fru Bransholm er ond mod Børnene“. Altsaa har jeg ved min Kampagne kun været Talsmand og Talerør for en længe tilbagestrængt, gennem Aarene opsamlet Harme mod Fru Bransholm. Jeg har allerede i Gaar ganske kort henvist til, hvad Stationsforstanderen P. O. Petersen, der gennem Aaringer har haft Lejlighed til at følge Børnene, idet Børnehjemmet kun ligger et Bøsseskud fra Stationen, siger: „Han bad for Børnene“ osv. Og saa sagde jeg umiddelbart efter at have omtalt denne Mands Vidnesbyrd: „Lærer Jens Kirk Lind, der er Missionsmand og Brodersøn til et Medlem af Bestyrelsen, Missionær Lind, siger, at han saa en Gang 7—8 Pigebørn komme med Toget, flyve Fru Bransholm om Halsen og raabe: Moder! og et Øjeblik efter saa han de samme Pigebørn staa bag ved hende og vrænge Næse og gøre Grimasser ad hende.“ Det er de to Indre Missions Mænd, jeg henviste til. Jeg sagde udtrykkelig, at de to Mænd hørte Missionen til. Det har jeg ikke sagt om Stationsforstander Petersen. Det er kun ved en meget overfladisk Læsning af det paagældende Aktstykke, at det ærede Medlem kan komme til det Resultat. Ja, ingen, der vil gennemlæse de paagældende Udtalelser loyalt og ikke per-